

Mladi junaki.

14. Junaški deček.

 ranjen vojak, ki se je vojskoval v zadnjih bojih v vzhodni Prusiji, pripoveduje o nekem junaškem dečku to-le: »Naši vojaki, ki so ležali v rovih, zlasti ranjenci, so bili zelo žejni. Tu pa nam je prinesel v sredi toče krogel desetletni deček vode, da se napijemo. In hrabri deček nam je donasal ves čas vode. Božja previdnost ga je varovala, da ga ni zadela niti ena krogla.«

15. Junaška deklica.

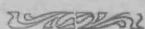
Med ranjenci, ki so jih iz Ravaruske pripeljali na Dunaj, je tudi trinajstletna poljska deklica, Roza Zenoh. Ta mala junakinja je med bitko neustrašeno tekala krog ranjencev in jim prinašala vode. Končno je bila pa tudi sama ranjena. Drobec šrapnela je tako zelo poškodoval njeno levo nogo, da so jo morali odrezati. Za njo je prišla njena mati, preprosta kmetica, da jo tolaži in ji streže. Ko je naš presvetli cesar obiskal ranjence, se je posebe zanimal za malo junakinjo ter je bogato obdaril njo in mater. Po pravici smemo soditi, da taka mladina, ki je tako neustrašena v telesnih nevarnostih, bo znala hrabro zmagovati tudi v dušnih bojih.

16 Devetletni prostovoljec.

V nekem kraju na Spodnjem Avstrijskem se je zglasil v občinski pisarni devetletni sin posestnika Joahima Urada, da bi ga sprejeli kot prostovoljca v sanitetnem oddelku »Rdečega križa«. Pogumno obeta mali junak: »Dobil bom majhnega konjiča, pa bom jahal v lekarno po zdravil in jih bom nosil vojakom na bojno polje.« — »Ali so ti dovolili starši«, vpraša župan malega »rekruta«. — »Da,« odgovori, »oče in mati sta zadovoljna, da prostovoljno vstopim pri »Rdečem križu«. Župan obljubi, da sporoči dalje dečkovo namero.

17. Najmlajši vojak

je gotovo 15letni Herman Braha. Kot sin nekega avstrijskega mornarja se je hotel na vsak način tudi on udeležiti sedanje vojne in ni odnehal popreje, dokler ga niso uvrstili med mornarje.

Ne pozabiti!

Dedek se je nekega dne solnčil na vrtu. Njegova vnuka, Jakec in Metka, sta se veselo igrala poleg; zakaj pri dedku sta bila najrajši, ker jima je čestokrat pripovedoval lepe zgodbe, pa tudi podaril kaj dobrega. Tudi danes ima zanju pripravljeno lepo veliko jabelko. Prereže ga čez sredo, in vsako polovico razdeli zopet na dva dela. Dedek da vsakemu en del. Hitro ga použijeta, pa radovedno gledata na dedkovo roko, ker bi rada še. Jakec res stegne svojo ročico, da bi dobil še en del. Dedek mu ga pomoli, pa ga trdo drži v roki. Jakec misli, da hoče dedek le poiskusiti, jeli Jakec močan, in se napenja na vso moč, tako da je ves rdeč, pa ne zmore, četudi grabi z obema rokama. Že mu gre na jok in nekako užaljen se odstrani.

»Pridi sem, Metka, tvoj naj bo, glej Jakec ga ne mara,« reče dedek. Hitro nastavi Metka rokico in vzklikne: »Lepo prosim!« in ko ga sprejme, reče: »Bog plačaj!«

Zdaj spozna Jakec, zakaj ni dobil še drugega kosčka. Zato se zopet približa dedku, nastavi roko in pravi: »Lepo prosim!« ter res dobi svoj del. Toda dedek ga noče kar nič prijazno pogledati, tako da Jakec zardi še nad ušesa in v zadregi jeclja: »Pozabil sem!«

»Tako, pozabil si?« ga resno vpraša dedek. »Kaj pa si pozabil?«

»Prej sem pozabil reči: ,Lepo prosim!«